

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége
Bp. XVI. kerületi csoportjának
2019. februári kiadványa

Honlapunk: www.kesz16.hu

Tagok jelentkezését szeretettel várjuk csoportunkba!

Dr. Nemesszeghy György:

Magyar sorsok

Emlékezés 1947 februárjára és a szerzetesek 1950-es elhurcolására

Tartalom

I. 1947. február 10. – a párizsi békediktátum aláírása	1
II. 1947. február 25. – Kovács Béla FKGP-főtitkár szovjet elrablása	2
III. Február 25. – a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja	3
IV. Magyar szerzetesrendek elhurcolása 1950-ben az ÁVH-terror alatt.....	3
V. Ady Endre: Ádám hol vagy?	8

Az I–IV. fejezet feltárja a valódi igazságot. Néven nevezi a szovjet hatalom népünk érdekeivel ellentétes utasításait és az azokat mindenáron végrehajtó, a Szovjetunióból hazatelepített, Moszkvához hű moszkoviták magyar népünk elleni tetteit.

Megvilágítjuk, hogy miért volt a moszkovita vezetőink többsége brutálisan kegyetlen.

I. 1947. február 10. – a párizsi békediktátum aláírása

A második világháború 1946 körüli párizsi béketárgyalásai alatt az MKP megismételte a tanácsköztársaságnak az 1920. június 4-én aláírt trianoni békeszerződés időszakában tanúsított magyar haza iránti érzéketlenségét, negatív hozzáállását.

Ugyanis a kisgazdapárti győzelemmel megválasztott Nagy Ferenc miniszterelnök 1946 táján nyugatra utazott, hogy a párizsi békeszerződés aláírása előtt javítson Magyarország helyzetén. Tudta, hogy Erdély sorsán lehetne még változtatni az ott élő nagyszámú magyar miatt. Az Egyesült Államokban szívélyesen fogadták, és ígéretet tettek arra, hogy ha a Szovjetunió a párizsi béketárgyalásokon újra felveti Erdély felosztásának kérdését, akkor az Egyesült Államok támogatni fogja ebben Magyarországot. Az MKP – ha törődött volna az igazságossággal, a magyar nép, ezen belül a magyar munkásság és parasztság érdekeivel – igyekezett volna rávenni a Szovjetuniót arra, hogy a béketárgyalásokon vesse fel Erdély sorsát. Az MKP azonban ezt meg sem próbálta, mással volt elfoglalva. Segédkezett az ártatlan magyarok (svábok) Gulagra hurcolásában.

Feltenném ezután a kérdést: A trianoni békeszerződés június 4-i megemlékezése mellett miért nem gyászoljuk a párizsi békeszerződés megkötését február 10-én?

Talán azért, mert ez az emlékezés felelevenítené a Szovjetunió és az MKP második világháború utáni magyarnép-ellenes, antidemokratikus viselkedését, amely Kovács Béla FKGP-főtitkár 1947. február 25-i elhurcolásában is megnyilvánult?

II. 1947. február 25. – Kovács Béla FKGP-főtitkár szovjet elrablása

Rákosi Mátyás MKP-főtitkár és Rajk László MKP-s belügyminiszter kérésére a szovjetek beavatkoztak, bizonyítva ezzel is az MKP és a Szovjetunió antidemokratikus álbaldalóságát. Ugyanis az elhurcolt az FKGP-ben sokat tett a kisgazdákért és a magyar munkásosztályért is.

„Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt (FKGP) főtitkárát 1947-ben ezen a napon (február 25-én a magyar szabadságért és függetlenségéért – NGy) a kommunistákkal szembeni kiállása miatt a szovjet hatóságok teljes mértékben jogellenesen, a képviselő mentelmi jog ellenére letartóztatták és a Szovjetunióba hurcolták, ahol nyolc évet töltött fogságban, először a Gulagon, majd 1951. szeptember 25-től az Állambiztonsági Minisztérium moszkvai központi börtönében.

*A politikus letartóztatása és fogva tartása az első lépés volt azon az úton, amelynek során a kommunista párt kiiktatta az ellenszegülőket és így haladt (Magyarország – NGy) a totális egypárti diktatúra kiépítése felé. Az eset ezzel a **demokrácia és a szabadságjogok** (a függetlenség – NGy) **semmibe vételének jelképévé vált, amely a kommunizmus közel 50 éves uralmát jellemezte. Kovács Béla típuspéldája lett a pártállami (bolsevik – NGy) rezsim áldozataiként számon tartott embereknek.**”¹*

Tehát a magyar függetlenség és szabadság a moszkoviták közreműködésével elveszett. Országunkat az orosz bolsevikok diktatúrája irányította a moszkoviták segítségével. A magyarnép-ellenes, embertelen diktatúrát az orosz katonai jelenlét tartotta életben.

Az Egyesült Államok és Anglia jegyzékben tiltakozott az elfogadhatatlan elhurcolás ellen. Javasolták, hogy a magyar kormány bevonásával alakuljon vizsgáló bizottság, mely felderíti és beszámol a demokráciával, a szabadságjogokkal, a függetlenséggel teljesen ellentétes büntényről. Az MKP a Szovjetunióval összefogva ezt megakadályozta.

Köztudott, hogy **Kovács Béla nagyon népszerű volt a kisparasztság, a munkások körében**, és ezért nagy néptömeget tudott mozgósítani. Így **Kovács Béla képviselte valójában a magyar dolgozók többségét**. Ennek bizonyítéka a választásokon kapott magas szavazatszám is. Mindez igazolja a Kovács Béla szovjet elhurcolását kérő magyar kommunisták, az MKP, a szovjet bolsevikok álbaldalóságát is. **Mivel a moszkoviták nem a magyar dolgozókat, hanem Sztálin diktátort képviselték Magyarországon.**

Sztálin álbaldalóságát az jellemezte, hogy a Szovjetunió kegyetlen birodalmában sok millió ártatlan munkást és parasztot öletett meg, és a saját világhatalmi törekvéseit a dolgozók érdekei elé helyezte.

Megjegyzés: a mi családunk is tapasztalta Magyarországon, hogy négy gyerekünk felnevelésekor jóval kisebb volt a moszkovita vezetőink szociális érzékenysége a nyugati szociáldemokrata társadalmakéhoz képest. Kevésbé törődtek például a magyar családok szociális támogatásával, nem volt sem GYES, sem GYED.

1947-ben még mindenkiben élt a közelmúlt szörnyű emléke, amely mély sebeket hagyva szintén bizonyította a szovjet álbaldalóságot és a farizeusi kegyetlen képmutatást.

A „*Világ proletárjai egyesüljete!*” jelszóval érkező szovjet katonák úgy képzelték el a magyar proletárokkal, dolgozókkal, cselédlányokkal az egyesülést, hogy százezer számra **megerőszakolták és szifilisszel megfertőzték a magyar nőket**. Az MKP eltitkolta ezt, és nem segítette a szerencsétleneket, így elárulta a munkásosztály asszonyait, leányait is. Ezzel az embertelenség mellé állt. Az MKP a Gulagra hurcoláskor újra megmutatta álbaldalóságát.

Évente emlékezzünk a szovjet katonák által megerőszakolt magyar nők százazereire is!

Az FKGP választási győzelme után Nagy Ferenc FGKP-s miniszterelnök elindította a konszolidációt, legalább ideiglenesen szerette volna felfüggeszteni a Rajk László MKP-s belügyminiszter irányította internálásokat, és készült az önkormányzati választások megtartására is. Az MKP és a Szovjetunió azonban nem volt kíváncsi a magyar nép, a dolgozók, munkások és parasztek szavazatára, véleményére. A hazaszerető baloldaliakat, a

¹ Wikipédia: https://hu.wikipedia.org/wiki/A_kommunista_diktat%C3%BAr%C3%A1k_%C3%A1ldozatainak_eml%C3%A9knapja

szociáldemokratákat, a Nemzeti Parasztpártot (NPP) is elnyomva, az MKP-nek szovjet segítséggel sikerült megakadályozni az önkormányzati választások megtartását is.

Rajk László belügyminiszter sztálini példára *köztársaság elleni összeesküvés* koholt vádjával ártatlan embereket internáltatott. Kovács Bélát is megtámadta, de nem tudta a parlamenti képviselőség mentelmi joga miatt letartóztatni. Ezért fordultak a Szovjetunióhoz, katonai elhurcolást kérve. Ez összeegyeztetetlen a demokráciával és a függetlenséggel.

Ugyanakkor a konszolidáció folyamatát és a demokratikus fejlődést is megállította az MKP. A Szovjetunióval együtt elérték a Szövetséges Ellenőrző Bizottság (SZEB) jogtalan és igazságtalan közbeavatkozását. Ugyanis a Szovjetunió volt nálunk a SZEB elnöke, a nyugatiaknak csak konzultációs joguk volt. Mivel Nagy Ferenc látta, hogy az MKP szovjet segítséggel egypártrendszerű diktatúrára törekszik a sztálini példa nyomán, ezért a többi magyarországi párt összefogásával remélte országunk függetlenségének és szabadságának megmentését. Még időben tárgyalt ez ügyben a Magyarországi Szociáldemokrata Párttal (MSZDP) és az NPP-vel. Azonban Veres Péter közbeavatkozásával mindez megghiúsult. Ugyanis az öngyilkos pártpolitikát folytató MSZDP és NPP belépett az MKP-vezette Baloldali Blokkba. Ezzel mindkét párt önállóságát teljesen elveszítve eltűnt a politika színpadáról.

Az így egyedül maradt FKGP felszámolásához az MKP pedig felhasználta a Szovjetunió törvénytelen, antidemokratikus közbeavatkozását. Kovács Bélának a Szovjetunióban megrendezett koncepció per a demokráciát megcsúfoló büntetett volt. Az igazság semmibevételét és a nyugat közömbösségét látva Nagy Ferenc miniszterelnök megértette, hogy Magyarországot teljesen kiszolgáltatottá tették a Szovjetunió kényénekedvének, ezért szabadságot kért, és Svájcba távozva disszidált, így megmenekült. A moszkoviták tudták, hogy a népakarat ellen tevékenykednek. Észlelték a dolgozók elégedetlenkedéseit, de nem tudták a közjót szolgálva a népet felemelni. Ezt kegyetlenkedéssel kompenzálták.

III. Február 25. – a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja

„A kommunizmus fekete könyve becslések és levéltári kutatások alapján körülbelül 100 millióra teszi a kommunizmus áldozatainak számát az egész világon.”²

Az ártatlan áldozatok hatalmas száma bizonyítja a szinte hihetetlen brutális kegyetlenkedéseket. Vajon miért volt erre szükség, és ez hogyan volt lehetséges?

Erre megtaláltam a választ, amikor kb. 4 napig az ÁVH foglya voltam.

A nagyon kegyetlen diktatúrára azért volt szükség, mert az értelmesebbek már látták, hogy a moszkovita vezetőink alkalmatlanok arra, hogy képviseljék a magyar érdekeket és felemeljék népünket. Ezért szükség volt a törvényen kívül beavatkozó bérgyilkosokra: az ÁVH-ra. Ávósok minden jogi és törvényi előírást félre téve elhurcolták és sokszor meg is ölték azokat, akiket a moszkoviták nekik megneveztek. Ez valójában magas havi jövedelemmel lefizetett bérgyilkosság. (Így könnyű volt a politikai ellenfeleket eltüntetni!)

Az ÁVH-sok tehettek bármit minden felelősségre vonás nélkül. Nekem szemembe is mondták mindjárt az első kihallgatásomkor, hogy ha ők úgy gondolják, akkor agyon is verhetnek.

IV. Magyar szerzetesrendek elhurcolása 1950-ben az ÁVH-terror alatt

A pécsi jezsuita gimnáziumban érettségiztem. Az öcsém – Nemesszeghy Ervin – jezsuita papnövendék volt 1950-ben, én pedig a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem harmadéves matematika–fizika–kémia szakos hallgatója. Ebben az évben az első félév vége felé a harmadéves fizika–kémia szakon nagy volt a riadalom. Közeledett számunkra Erdey-Grúz Tibor: fizikai kémia tantárgyának a szigorlata. Az egész tanulócsoporthoz úgy határozott, hogy együttesen elhalasztja a júniusi szigorlatot őszre. Én viszont szerettem volna túl lenni a szigorlaton még a nyári szabadság előtt. Rajtam kívül egyetlen tanuló társam vállalkozott még

² Wikipédia: https://hu.wikipedia.org/wiki/A_kommunista_diktat%C3%BAr%C3%A1k_%C3%A1ldozatainak_eml%C3%A9knapja

arra, hogy az első félév végén szigorlatozzon. A fizikai kémia kedvenc tantárgyam volt. Erdey-Grúz Tibor pedig kiváló előadó. Sohasem tartott katalógust, mégis mindig tele volt az előadóterem. Volt olyan eset, hogy még ülőhelyet sem kaptam. A rossz nyelvek szerint az ő szigorlatán elbukott évisméltó hallgatók töltötték meg a termet. Elfeledkeztem az álldogálásról, amikor lendületes magyarázatával a fizikaikémia-folyamatokat atomfizikai ismeretekkel világította meg.

A tanulócsoporthoz pártpolitikai ellenőrzésére az iskolai pártszervezet kijelölte az egyik tanulótársamat, Hegedűs Sándort. Június tájban tervezték a Dolgozó Ifjúság Szövetsége (DISZ) alakuló kongresszusát. Ekkor felkeresett a pártmegbízott a következőkkel:

– Igaz, hogy te nem vagy az ifjúsági szervezet tagja, de nekem jelentenem kell azt, hogy mit ajánlunk fel Sztálinnak a közelgő DISZ-kongresszus tiszteletére. Engedd meg, hogy a te júniusi szigorlatodat, ami nagyon nehéz vizsga, mint felajánlást és ifjúsági támogatást továbbítsam pártközpontunkon keresztül Sztálin elvtársnak!

– Rendben van! – mondtam – Én úgymint mindenképp szigorlatozni szeretnék júniusban. Írd meg a jelentést úgy, ahogy gondold!

„A Dolgozó Ifjúság Szövetsége (vagy röviden DISZ) magyar ifjúsági tömegszervezet volt az 1950-es évek első felében. 1950. június 18-án alakult meg Magyarországon a szovjet mintájú központosítás részeként az MDP vezetése alatt álló, 14–26 éves fiatalokat tömörítő szervezet, melynek célja az ifjúság egységesítése volt. Az addig a Magyar Ifjúság Népi Szövetsége által összefogott ifjúsági szervezeteket volt hivatott felváltani. Tagjai a munkások, parasztok, értelmiségiek ifjai lehettek. Alakuló kongresszusát 1950 júniusában tartotta, mely egyúttal a KISZ III. Kongresszusaként lett nyilvántartva.”³

Akkor még nem is sejtettem, hogy ez a felajánlás fog megmenteni több éves ávos fogságtól. Sikeresen tettem le a többi vizsgámat, már csak a fizikaikémia-szigorlat volt hátra. Közben megtudtam, hogy jezsuita paptanároimat és jezsuita papnövendék Ervin öcsémet elhurcolták és Jászberényben a ferencesek rendházában tartják fogva őket a többi felosztott és ide szállított rend tagjaival együtt.

Elhatároztam, hogy meglátogatom őket. Hónom alá csaptam Erdey-Grúz Tibor vastag *Fizikai kémia* című tankönyvét, és a reggeli vonattal elutaztam Jászberénybe. Megérkezve a ferences szerzetesek rendházát kerestem.

– A ferences szerzeteseket pár napja elhurcolták – mondta szomorúan egy idős bácsi. – Először nappal akarták elvinni őket, de gyorsan elterjedt a híre, hogy a szerényen élő kedves ferences testvéreket el akarják vinni. Nagyon nagy tömeg gyűlt össze, voltak olyanok is, akik a munkájukat ott hagyva, kaszával-kapával a kezükben érkeztek a rendház elé. A hatalmas tömeg nyugtalanodni kezdett, ezért az ávosok akkor elálltak az elhurcolástól. Pár nap múlva azonban eljöttek csöndben, titokban, az éjszaka leple alatt, elvitték a ferenceseket, és helyettük más szerzetes papokat hoztak – fejezte be mondanivalóját.

Mikor elmondtam, hogy az én jezsuita papnövendék öcsémet is idehozták, akkor nagyon kedves lett, megkínált szalonnával, és pontosan elmagyarázta az utat a szerzetes rendház felé. Végül is sikerült az öcsémmel beszélnem az erre kijelölt helyiségben és rávennem arra, hogy szökjön meg. Átvettem tőle a csomagját, és másnapra újabb találkozási időpontot beszélünk meg. Addig én tájékoztam arról, hogy merre és mikor kell gyalog elindulniuk, hogy Budapest felé a Jászberény utáni legközelebbi állomáson elérjék a budapesti vonatot. A rendházat magas téglafal vette körül, csupán a kertet határoló folyó mentén nem volt kerítés. Másnap átúsztam a folyón a ferences ház kertjébe, és megmutattam neki és társainak ezt a menekülési útvonalat. Én visszaúsztam, és amíg megszáradtam, az öcsémeknek a folyón átúszva sikerült megszökniük, majd a megbeszélte módon azonnal elindultak gyalog a Jászberény utáni vasútállomás felé. (Szerencsésen hazajöttek). Én még induláskor Budapesten felírtam a Budapest felé induló vonatok időpontjait. Erre várakozva megnéztem a hosszú gyaloglásuk miatt rám bízott csomagjaikat. A trikók között fémsodronyból készített övet találtam, melynek belseje tele volt hegyével visszahajlított tükkel. Kipróbáltam ezt az övet az ingem alatt,

³ Wikipédia: https://hu.wikipedia.org/wiki/Dolgoz%C3%B3_Ijf%C3%BAs%C3%A1g_Sz%C3%B6vets%C3%A9ge

eddig ilyet még nem láttam. Az öv kellemetlenül szúrt, csakhamar rájöttem, hogy vezeklő öv van rajtam. Így hát vezekléssel töltöttem el vagy húsz percet, akkor levettem, és elindultam a jászberényi vasútállomásra egyedül. Úgy gondoltam, mint egyetemista tudom magam igazolni. Minden baj nélkül haza is érkezhettem volna. Azonban a rendház területét körülzáró magas téglakerítés mellett az állomásra menve, az egyik eléggé elhagyatott helyen látom, hogy nálam idősebb férfi mászik ki a legalább kétméteres kerítésen. Egészen jó teljesítmény volt. Mikor leért, tétován körülnézett, és várt addig, míg odaértem, majd megszólított:

– Ugye, a vasútállomás felé megy?

– Igen, a budapesti személyvonat nemsokára indul – válaszoltam.

– Jezsuita vagyok, Páter Bencsiknek hívnak. Kérem, hogy mutassa nekem az utat, én is Budapestre szeretnék utazni!

– Rendben van – mondtam. – Az én öcsém is jezsuita, ő is megszökött. Nem tudná megmondani, hogy sikerült-e a szökése?

– Igen ismerem az öccsét – válaszolta. – De ma délelőtt nem találkoztam még vele, így nem tudom azt, hogy hol van. A szerzetesek közül elég sokan megszöktek már, lehet, hogy az öccse is.

Izgatott volt. Az állomás előtt újságot vett, kinyitotta, és így menet közben félig eltakarta az arcát. Mondtam neki, hogy nem jó, ha egyszerre lépünk be az állomás épületébe:

– Én lépek be először, és kérem, figyelje, hogy igazoltatnak-e engem. Ha igen, akkor gyalogoljon el a következő állomásra Budapest felé!

Így egyedül léptem az állomás épületébe. A hangosbemondó éppen akkor mondta be, hogy a budapesti személyvonat öt perc múlva indul. Még a bejárat közelében beleütköztem két igazoltató rendőrbe. Az egyik engem igazoltatott. Mondtam, hogy egyetemista vagyok. Mindent rendben talált, visszaadta a papírokat. Sajnos P. Bencsik nem vette észre a másik rendőrt, és hallotta a hangszóró hangját az induló vonatról. Úgy gondolta, hogy amíg engem igazoltatnak, ő eléri az induló vonatot. Az egyik rendőr velem volt elfoglalva, de Bencsik páter beleütközött a másik rendőrbe. Miután nálam mindent rendben találtak, én elindulhattam a vonathoz. Alig tettem pár lépést, amikor a másik rendőr, aki Páter Bencsiket igazoltatta, utánam kiáltott:

– Álljon meg, jöjjön vissza!

P. Bencsiknél nem volt igazolvány, és sietve, közvetlenül mögöttem lépett be az épületbe, így én is gyanús lettem.

– Maguk ketten egymás után jöttek. Ismerik egymást? – kérdezte.

– Az állomás előtt véletlenül láttam meg őt, egyébként nem ismerjük egymást – mondtam az igazat.

A másik rendőr újra elkérte az igazolványomat, nézegette, majd így szólt:

– Most már úgyis lekéste a budapesti vonatot. Mindkettőjüket rendőrségi autóval bevisszük a kapitányságra, ott majd mindent tisztáznak. Addig várakozzanak kint az állomás előtt!

Hogy nehogy egymással beszélgethessünk, külön-külön őrizet mellett kikísértek bennünket az utcára. Mikor megérkezett a rendőrautó, őrmesterféle rendőr szállt ki belőle, odalépett hozzám, és a bal kezével beletúrt akkor még dús hajamba, a jobb kezével pofon vágott. Valamiféle szitkokat sziszegett a fogai között, de P. Bencsiket – az idősebbet – nem bántotta. Pedig nem én voltam a pap. Úgy látszik szadizmusa kiélésére engem talált alkalmasabbnak. Beültettek az autóba, és külön-külön kihallgattak. Volt nálam olyan fénykép, amelyen fizika-kémia szakos tanuló társaimmal voltam lefényképezve, ezt is megmutattam. Kérdezték az egyetemi hallgató társaim nevét is. Negyedórai vallatás és telefonálgatás után visszaadták az igazolványaimat és elengedtek. Mikor kiléptem, a kapitányság kapuján szembe jött velem sietve papi civilben egy férfi. Jól megnéztem, mert rossz előérzetem támadt, de azért elindultam a vasútállomás felé megnézni, mikor indul a legközelebbi vonat Budapestre. Félúton lehettem, amikor kerékpáron rendőr jött utánam. Mikor utolért, leszállt a kerékpárról, és gyalog visszakísért a rendőrségre. Már kezdett sötétedni, mire visszaértünk. Ott nem szóltak, nem magyaráztak meg semmit, hanem levezettek a földszinti kétszemélyes zárkába, ahol

viszontláttam P. Bencsiket. Ő legalább tudta miért van ott. Enni, inni nem adtak, illemhelyre is csak reggel engedtek ki. A vacsoraidő előtt P. Bencsiket körülbelül félóra elvitték.

– Mi volt, talán adtak vacsorát? – tréfálkoztam.

– Dehogyan! A kapitányság vezetője kívánt velem beszélni. Érdeklődött a jezsuiták iránt. Kérdezte, hogy mit csinálunk. Válaszaimmal Isten felé tereltem a beszélgetést, igyekeztem őt megtéríteni – felelte.

– Na, és sikerült valamit elérned? – kíváncsiskodtam.

– Most nem, de Isten útjai kifürkészhetetlenek. Lehet, hogy később eszébe jutnak majd a mostani szavaim, és talán meg fog térni – mondta lelkesedve.

Ma sem tudom pontosan, hogy miután elengedtek a kapitányságról, miért küldtek utánam kerékpáros rendőrt. Később ugyan megtudtam azt, hogy az a férfi, akivel rendőrségi elengedésem közben a kapuban találkoztam, és akinek arcára még ma is jól emlékszem, a jászberényi rendház rendőrség által kijelölt megbízottja volt. Mikor tudomást szerzett arról, hogy szökdösnek a papok, ellenőrzést tartott, és a megszököttek névsorát éppen akkor vitte be a kapitányságra. Ebben a névsorban szerepelt az öcsém, Nemesszeghy Ervin neve, engem pedig Nemesszeghy Györgynek hívnak. Ezért úgy gondolhatták a rendőrségen, hogy az ügy részletes kivizsgálása már az ávosokra tartozik.

Másnap reggel megint nem adtak sem enni, sem inni. Visszaadták viszont iratainkat és pénztárcámat. Tudatták velünk, hogy átkísérnek minket vonaton az ávos laktanyába. Az elindításunk a szokásos formaságokkal történt. A kísérőnk katonás tisztelgéssel búcsúzott a kapitánytól. Közölték velünk, hogyha szökni próbálunk, akkor fegyverüket fogják használni. A jobb kezemet P. Bencsik bal kezével összebilincseltek, és levittek minket a vasútállomásra.

Az állomáson a kísérő rendőr belenyúlt a zakóm zsebébe, kivette a pénztárcámat, és a benne lévő pénzzel megváltotta vonatjegyemet az ávos laktanyáig. P. Bencsikkel is ugyanezt tették. Ezután így összebilincselve, fegyveres rendőri kísérettel beültettek minket az utasok közé.

Útközben illemhelyre csak együtt tudtunk menni. Mikor P. Bencsik végezte a dolgát, kinyújtotta a nyitott ajtó felé a bal karját, én pedig befelé nyújtottam a jobb kezemet.

Ezután mindezt megcsináltuk fordítva, hogy én is sorra kerüljek.

Rövid vonatozás után megérkezve az ávos laktanyába, a rendőrségtől élesen elütő kép fogadott. Kíváncsian figyeltem, hogy megtudjam, kik azok az ávosok.

A rendőrségen volt némi katonás fegyelem és rend, feljebbvaló-beosztott viszony, tisztelgés és bizonyos formaságok betartása. Az ávosoknál egészen más volt a légkör. A kapuőr nem állva őrizte a bejáratot, hanem széken ülve, és mindkét lábát feltette az előtte álló asztalra, valamilyen könyvet vagy füzetet olvasott. Ha többszörös feljebbvalója jött arra, vagy oda se hederített, mert el volt merülve az olvasásba, vagy esetleg ujja hegyével megbökte ávos sapkáját, de volt, akiknek integetett. A minket kísérő rendőrrel is úgy beszélt, hogy lábát nem vette le az asztalról. Valamit morgott, hogy hova kísérjenek minket, aztán olvasott tovább. Az udvaron ávosok járkáltak össze-vissza, olyan magabiztosan, mint akik jól tudják, hogy nekik mindent szabad. Bevezettek mindkettőnk valamelyik folyosóra. Két széket állítottak a fal felé fordítva, közvetlenül a fal mellé. Leültettek úgy, hogy a lábunkat nemhogy kinyújtani, de megmoccantani sem tudtuk. Mögénk puskás ávost állítottak, aki figyelmeztetett minket, ha mocorgunk, puskatussal fejbe vág minket. Reggeltől késő délutánig így kellett ülnünk étlen-szomjan. Illemhelyre is csak egyetlenegyszer engedtek ki minket, ahová alig tudtam kimenni, mert a lábam annyira elszibbadt már. Végre üres szobába vezettek be! A lenyugvó nap ferde sugarai bevilágítottak az ablakon. Lehúzták a redőnyt, felkapcsolták a villanyt, adtak egy pohár vizet, és papírt, ceruzát tettek elém. Szomjas voltam, de nem ittam meg az egész pohár vizet, mert vegyszeres íze volt.

Miután megírtam a részletes önéletrajzot, levezettek a pincébe. Már a lépcsőn lefelé megcsapott a pince hűvös levegője. A pincében vastag deszkából ácsolt különálló magáncellák sorakoztak. Az egyiknek kinyitották az ajtaját. Szemben az ajtóval, fél méterre keresztben szélesebb fapad volt, amire le lehetett feküdni. Nem adták oda tavaszikabátomat, és pokrócot sem adtak. Leültem a fapadra, kívülről az ávos őr lépte hallatszottak.

Néha-néha nyögések, nyöszörgések hangja szűrődött be, valamelyik frissen megkínzott rab lehetett a sok közül. Az őt ilyenkor bekopogott hozzá azzal, ha nem hagyja abba a jajgatást, akkor újabb adagot kap.

Csakhamar fájni kezdtem, ezért az ajtó és a fapad közötti szűk helyen ugrálni, mozogni kezdtem, hogy felmelegedjek. Az őt azonban kinyitotta a kémlelő nyílást, benézett rajta, hogy hagyjam abba. Így lefeküdtem. A magánzárkában a külvilágtól teljesen el voltam zárva, napfény nem jutott be sehol. Nappal van vagy éjjel? – Azt nem lehetett tudni. A hideg ellenére a kimerültségtől és az átélt izgalmaktól kifáradva elaludtam. Néhány órát aludhattam, mikor cellámban felkapcsolták a villanyt, és felráztak az álmomból. A hidegtől vacogva mentem utánuk a lépcsőn. Kint teljesen sötét volt. Az egyik faliórán már éjjel egy óra is elmúlt. Bevezettek egy terembe, ahol két kihallgató tiszt ült velem szemben. Azzal kezdték, hogy tudom-e, hogy itt meg szokták verni a foglyokat és akár agyon is verhetnek, ezért őket senki sem fogja felelősségre vonni.

– Olvastuk az önéletrajzát – folytatták. – Mondja meg, mit keresett Jászberényben!

– Megtudtam, hogy az öcsémet idehozták, eljöttem meglátogatni – válaszoltam.

– Tudja-e, hogy a jezsuita növendék öccse megszökött a rendházból? – kérdezték.

– Miután beszéltem az öcsémmel a rendháznak látogatásra elkülönített helyiségében, találkoztam még vele, de nem tudom, hogy el tudott-e szökni.

– Ki volt az a férfi, akivel együtt belépett az állomás épületébe?

– Az illetőt akkor láttam életemben először, csak véletlenül léptünk be egymás után.

– Tudja-e, hogy akármeddig itt tarthatjuk, internálhatjuk, nekünk ezt nem kell megindokolni?

Ekkor eszembe jutott a DISZ-megalakulás tiszteletére Sztálinnak tett a vizsgafelajánlásom.

– Itt maradhatok addig, amíg akarják, de kérem, adják vissza a fizikai kémia tankönyvemet, amit elvettek tőlem, hogy a cellámban tanulhassak. Egy hét múlva szigorlatoznom kell fizikai kémiából. Kérem, erre engedjenek el, mert ez volt a felajánlásom Sztálin elvtárs számára a DISZ alakuló kongresszusára!

Mikor Sztálin nevét meghallották, kicsit megzavarodva egymásra néztek.

Rövid hallgatás és tanácskozás után a vezetőjük megszólalt:

– Mindent ellenőrizni fogunk!

Ezzel fejezték be a kihallgatást, és visszakísértek cellámba. Enni, inni továbbra sem adtak, illemhelyre sem mehettem, de azért újra elaludtam.

Teljesen elveszítettem időérékemet. Nem tudom, mennyi idő, de legalább egy nap eltelhetett, amikor újra felkísértek:

– Itt van a könyve, és tűnjön el! Arról senkinek se szóljon, hogy itt volt!

– Mivel magyarázom távolléteket? – kérdeztem.

– Találjon ki valamit, ezt magára bizzuk! De ha eljár a szája, azt mi úgyis meg fogjuk tudni, és akkor visszahozzuk ide!

Mikor kiléptem az ajtón, még mindig szép tavaszi idő volt. Nem mentem vissza Jenő bácsiékhoz aludni, mert azt a címet ismerték az ávósok. A szigorlatig Újpesten lakó másik rokonunkhoz kéredzkedtem be a még hátralévő napokra.

1950. június 30-án jelesre szigorlatoztam fizikai kémiából.

Páter Bencsik jezsuitát hat év múlva szabadították ki a forradalmárok, 1956-ban, majd Svédországba disszidált és ott halt meg. Hat évi internálástól szabadultam meg!

Felidézve a történeteket, eszembe jutott Ady Endre *Ádám hol vagy?* c. verse:

V. Ady Endre: *Ádám hol vagy?*

*Oszlik lelkemnek barna gyásza.
Nagy, fehér fényben jön az Isten,
Hogy ellenségim leigázza.*

– 1950-ben kimentett az ÁVH fogságából.

*Az arcát még titkolja, rejt,
De Nap-szemét nagy szájalommal
Most már sokszor rajtam felejt.*

– A szabadságharcunk közben (1956. október 30-án) megtartott templomi esküvőnk után megajándékozott hűséges feleséggel, négy fiúval, kilenc unokával és – nagy öröömre – még dédunokával is.

*És hogyha néha-néha győzők,
Ő járt, az Isten járt előttem,
Kivonta kardját, megelőzött.*

– 1956-ban kivonta kardját, és az ÁVH eltűnt.

*Hallom, ahogy lelkemben lépked
S az ő bús „Ádám, hol vagy?”-ára
Felelnek hangos szívverések.*

– Megszabadította hazánkat az ördögi bolsevik diktatúrától, ezért gyermekeim, unokáim és dédunokám még szebbé varázsolhatták küzdelmesen boldog családi életünket.

*Szívemben már Őt megtaláltam,
Megtaláltam és megöleltem
S egyek leszünk mi a halálban.*

2019. február 18.

Dr. Nemesszeghy György

* * *

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Bp. XVI. kerületi csoportja

Honlapunk: www.kesz16.hu

* * *